

POBLE MARINER

Olor de salí
i d'algues marines;
remors de la mar
i vols de gavines
que en el blau del cel
tracen serpentes.
Carrer costarut;
salabrets, gembines
i xarxes al sol;
marduix, clavellines
en els finestrals,
alguns amb cortines
de trossos d'ormeig;
feineres veïnes
que van a la font,
mentre les padrines
curen dels menuts

que juguen amb nines
al mig del carrer,
cargolets, petxines,
vaixellets obrats
per mans infantines;
baldufes bronzents
i pedretes fines
de colors rosats,
nacre i opalines.
Passa un vell xaruc,
els ulls amb polsines
de ruixims del mar;
per no fer tentines,
té sort del bastó!
Veus cascavellines
deixonden la pau.
Són veus de fadrines,

que vénen rient,
amb breus faldellines
arran de genoll,
semblant ballarines
sortides d'un fris...
potser són ondines
que el mar han deixat...
Les veus cristallines
ja s'han espargit.
Només nins i nines
resten al carrer
i el vell fa tentines
pujant el coster.
Llavors, les padrines
vant rememorant
quan eren fadrines,
—ell, gentil galant!

J. Barceló i Matas